

NBLITE

Second Summer There's No You

二度めの夏、二度と会えない君

ฤดูร้อน
ครั้ง
ต่อไป

Author : Hirotaka AKAGI
Illustrator : booota
ผู้แปล : อัจฉรา โทพรภาวนนท์

จะ
ไม่
ได้
เจอ
กัน
อีก
แล้ว
สิ
นะ

ฤดูร้อนครั้งต่อไป
จะไม่ได้เจอกันอีกแล้วสินะ

Author : Hirotaka AKAGI
Illustrator : booota
Original Design : Tomoyoshi TATSUGUCHI
TATSUGUCHI DESIGN OFFICE
ผู้แปล : อัจฉรา ไทตรกวานนท์

“เอาเป็นว่าเดินไปตามรางรถไฟ
แบบนี้สนุกกว่าเป็นไหนๆ”

“.....เธอนี้ ล้นจริงๆ เลยนะ”

“แหะ แหะ”

ยอมแพ้แล้ว

ผมได้แต่ยอมโอนอ่อน

ตามใจรินแต่โดยดี

ช่วงสามเดือนนี้

มันกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

และจากนี้ไปก็เช่นกัน

คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากมาย

ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับริน

ฤดูร้อนกำลังจะหมดลง
ปฎิหาริย์กำลังจะสิ้นสุด
ช่วงเวลาเพียงแค่สามเดือนของพวกผม
กำลังจะปิดฉากลงไปด้วย

โมริยามา ริน

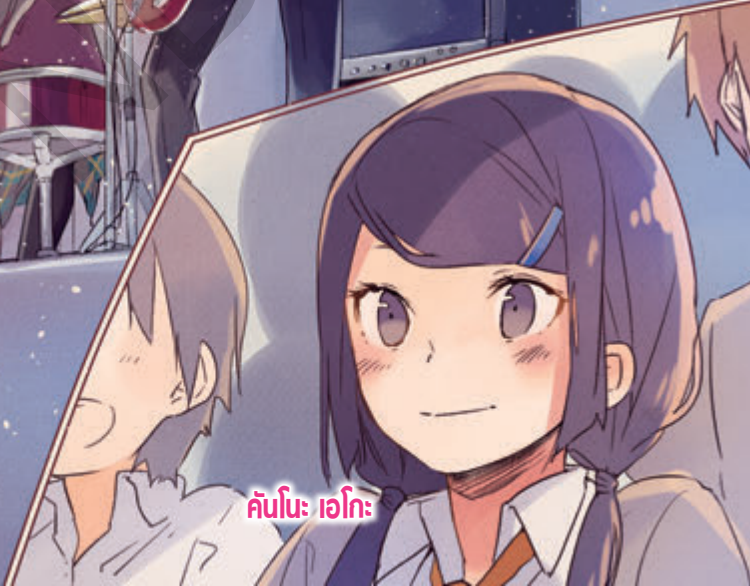
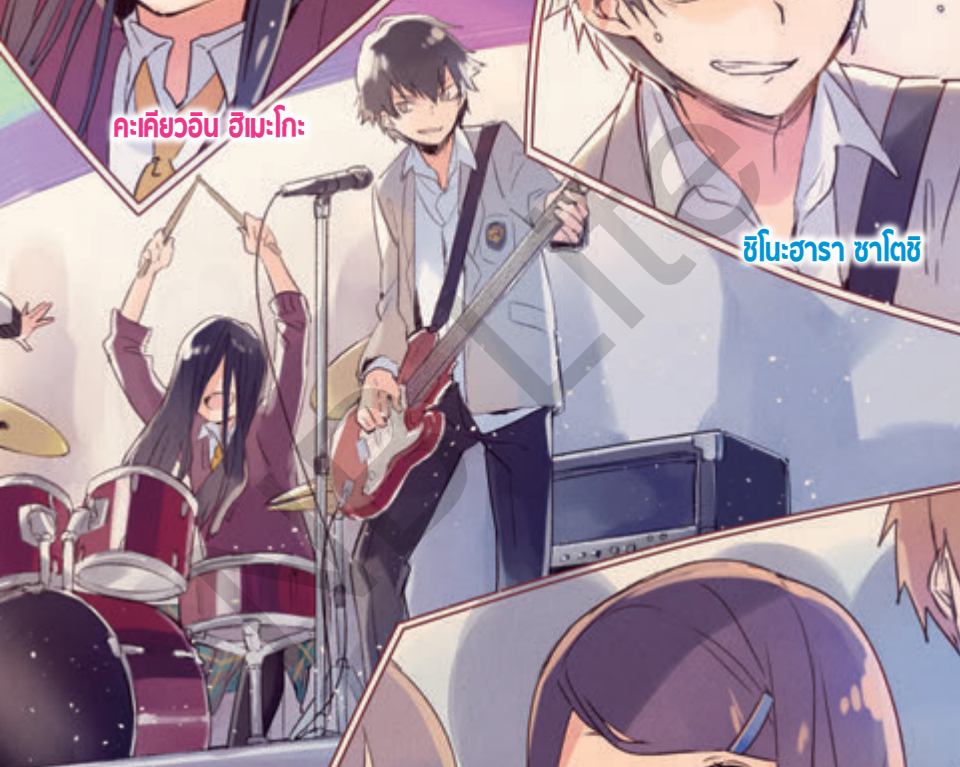
อิซิดะ ริคุ

คะเคียวอิน ฮิเมะโกะ

ชินะฮาระ ซาโตชิ

คัมโมะ เอลกะ

เบื้องหน้าผม
คือรอยยิ้มสดใสของริน
ยิ้มแผ่แข่งกับแสงตะวัน
เธอเอียงคอมองด้วยความฉงน (?)
ใบหน้าที่ยิ้มไปด้วยพลังอันล้นเหลือ
พร้อมพุ่งเข้าใส่ตลอด
โดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น
รอยยิ้มนั้นราวกับจะบอกว่า
ไม่ว่าอะไรก็ดูน่าสนุก
ไปเสียทุกอย่าง
เธอผู้เป็นที่รักของผม
ได้มายืนอยู่ตรงหน้าแล้ว

A young girl with short brown hair, wearing a white school shirt, a brown tie, and a green plaid skirt, stands in a grassy field under a blue sky with clouds. She is holding a stick in her right hand and looking surprised. A hand holding a guitar neck is visible on the left side of the frame.

“นี่เธอ
นั่นกระเป๋าสอง
โรงเรียน
มัธยมคิตะ
สินะ!?”

เล่นกีตาร์
เก่งขั้นเทพ
แบบนี้
หรือเธอจะเป็น
นักเรียนของ
โรงเรียนมัธยม
คิตะ!?”

|
ขอ
ให้
ช่วง
ชีวิต
ที่
แสน
สั้น
ของ
เธอ
เต็ม
เปี่ยม
ไป
ด้วย
รอย
ยิ้ม

ฤดูร้อนครั้งต่อไป จะไม่ได้เจอกันอีกแล้วสินะ

Author : Hirotaka AKAGI

Illustrator : booota

ผู้แปล : อัจฉรา โทตรภวานนท์

คะเคียวอิน
ฮิเมะโกะ

อิซิดะ
โรคุโร

โมริยามา
ริน

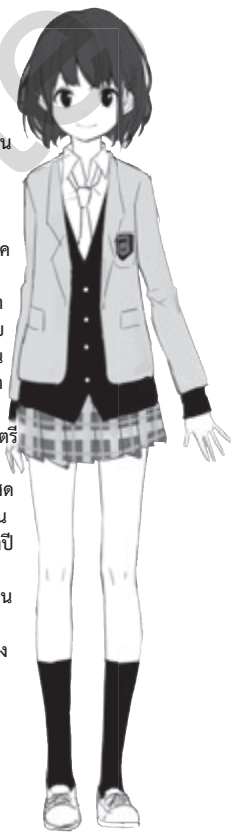
นักเรียน
ชั้น
ม.6
สมาชิก
ในวง
ของ
ซาโตชิ
และ
ริน
เป็น
มือ
กลอง

นักเรียน
ชั้น
ม.6
สมาชิก
ในวง
ของ
ซาโตชิ
และ
ริน
เป็น
มือ
เบส

นักเรียน
ชั้น
ม.6
ป่วย
เป็นโรค
ที่
รักษา
ไม่หาย
ไข้ฝืน
อยาก
จะ
เล่นดนตรี
แบบ
แสดงสด
ในงาน
ประจำปี
ของ
โรงเรียน
เป็น
นักร้อง
นำ

แนะนำตัวละคร

ชินะฮาระ
ซาโตชิ

คินโนะ
เอโกะ

เอโนะโมโตะ
ยู

นักเรียน
ชั้น
ม.6
ผู้ใฝ่ฝัน
อยาก
จะ
ทำ
วง
ดนตรี
มีใจ
ให้แก่
ริน
เป็น
มือ
กีตาร์

ประธาน
นักเรียน
ชั้น
ม.6
เป็น
เพื่อน
กับ
ซาโตชิ
มา
ตั้งแต่
เด็กๆ

เจ้า
ของ
ร้าน
ขาย
เครื่อง
ดนตรี
เจ้า
ประจำ
ของ
ซาโตชิ
ตั้งแต่
สมัย
ชั้น
มัธยม
ต้น

สารบัญ

013

บทนำ

021

บทที่ 1

ความในใจที่ห้ามเอ่ย

131

บทที่ 2

Primember

239

บทที่ 3

เข้าค่ายเก็บตัว

293

บทที่ 4

การแสดงสดในงานประจำปีของโรงเรียน

349

บทสุดท้าย

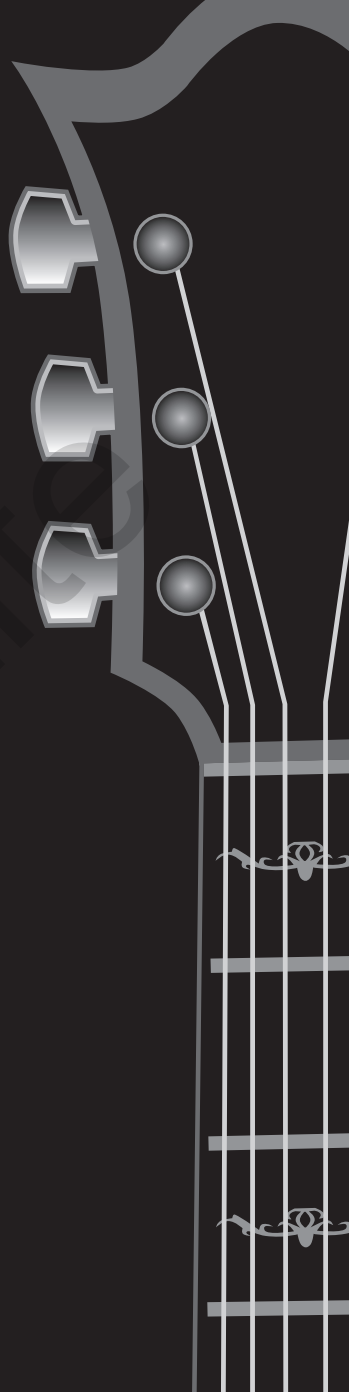
อนาคตที่ไม่มีเธอ

363

บทส่งท้าย

ຫນ້າ

วันที่ 3 กรกฎาคม 2557

สาวน้อย โมริยามา ริน คือสิ่งมีชีวิตที่บอกได้คำเดียวเลยว่า บ้าบอ เธอมีความบ้าอยู่ในตัว และคลั่งดนตรีขั้นสุด ถ้าคลั่งไคล้ดนตรี ธรรมดาก็คงไม่เสียหายอะไรหรอก และหากบ้าอยู่ในกรอบ เธอคงไม่มีวันล้ำเส้นเข้ามาในชีวิตของผมแน่ ทว่า ความบ้าของเธอนั้นสุดโต่ง แถมยังคลั่งดนตรีสุดดีดิ่ง ผมจึงถูกลากเข้าไปเอี่ยวจนหัวหมุนไปหมด

ดูภายนอก เธอเป็นสาวน้อยน่ารักเอ็นดู ลุคคุณหนูติดหู ประดุก ถูกเลี้ยงมาแบบไขในหิน แต่ผมว่าคงต้องคิดให้ดีแล้วละ คนเราจะตัดสินกันที่ภายนอกไม่ได้ เพราะรินไม่ใช่คุณหนูผู้เรียบร้อยน่ารัก แต่เธอเป็นมนุษย์ประเภทที่สามารถจะพังหน้าต่างแล้วกระโดดลงมาได้ยามที่ เซ็งสุดขีด

ฤดูร้อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

เป็นฤดูที่น่ากลัวมาก เพราะนักเรียน ม.6 จะไม่ได้รับอนุญาตให้ ทำกิจกรรมอื่นใด นอกเหนือไปจากการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย ถึงขั้นลดเวลากินเวลานอนกันเลยทีเดียว ช่วงเวลานั้นเอง โมริยามา ริน ได้ย้ายโรงเรียนมาเข้าเรียนห้องเดียวกับผม ทั้งที่เธอยังใหม่กับที่นี่ ไม่รู้จักใครสักคนเดียว แต่เธอกลับประกาศก้องว่าจะตั้งวงดนตรีเพื่อ เล่นในงานประจำปีของโรงเรียนให้ได้

อุตุสำหรัย้ายมาเข้าโรงเรียนมัธยมคิตะซึ่งมีกฎห้ามตั้งวงดนตรี

เนี่ยนะ เหตุผลเพียงข้อเดียวที่ทำให้เธอตั้งเป้าหมายบ้าระห่ำแบบนี้ ก็เพียงเพราะที่นี้เป็นโรงเรียนต้นกำเนิดของวงดนตรีที่เธอชื่นชอบมากที่สุดแค่นั้น

จะแต่งเนื้อร้องหรือทำนองก็ไม่เป็น เล่นเครื่องดนตรีอะไรก็ได้ บ้างใหม่ หรือว่ามีเส้นสายที่ใหญ่โตหรือก็เปล่า

แถมเร็วแรงก็ไม่ค่อยจะมี ตรงกันข้ามกับนิสัยห่ามๆ คล้าย รถแข่งอย่างสิ้นเชิง กระนั้นเธอฝ่าไฟฝนถึงงานประจำปีของโรงเรียน ซึ่งวงดนตรีที่เธอชื่นชอบมากเคยแสดงฝีมือ พรสวรรค์เพียงหนึ่งเดียว ที่ติดตัวมา คือเสียงร้องที่ดูราวจะมีไว้ปลดปล่อยพลังที่อัดแน่นอยู่ในร่างเล็กๆ นั้น เธอมาที่นี่เพื่อสานฝันให้เป็นจริง

ความฝันที่จะรวมตัวกันสร้างวงเพื่อแสดงในงานประจำปีของ โรงเรียนมัธยมคิตะ

รินมักจะยิ้มรับปัญหาที่ตัวเองก่อขึ้นมา โยนออกไปให้คนรอบข้าง แล้วเดินหน้าพุ่งชนกับทุกเรื่อง เธอคือรถลึบล้อเล็กขนาดลึบตันที่ เบรกแตกดี ๆ นั่นเอง ส่วนคนที่จะโดนลากลงไปตายด้วย ร้อยทั้งร้อย ก็คือผมนี่แหละ เวรกรรมอะไรไม่รู้

“โทษทีนะ ซาโตชิ ! CD ที่จะให้เขาช่วยเปิดออกอากาศนะ ฉันทันทีหยิบแผ่นผิดไป เผลอไปนิดนึง!”

รินยิ้มอย่างอารมณ์ดี พลังยกมือขึ้นมาข้างหนึ่งทำท่าเหมือน

จะให้

“พวกเธออีกแล้วหรือ!”

ประธานนักเรียนส่งสายตาพิฆาต พลางสาวเท้าเข้ามาใกล้

ผมลากแขนรินแผ่นออกจากห้องเรียนเพื่อหนีประธานฯ แล้ววิ่ง
หน้าตั้งไปยังห้องออกอากาศ

“ผลอนิดหนึ่งอะไรกันล่ะ! รีบยับยั้งการออกอากาศก่อนเถอะ!”

เสียงที่ดังก้องไปทั่วโรงเรียนช่วงพักเที่ยงคือ เสียงกีตาร์ห่วยแตก
บวกกับเสียงร้องคลออย่างเมามัน

ความผสมผสานที่ไม่ลงตัวระหว่างความเมามันกับความเศร้าสร้อย
สิ้นหวัง ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ไม่อาจนิ่งเฉยได้ทั่วบริเวณโรงเรียน

สมัยก่อนเคยนึกครีမ်อัดเสียงเอาไว้ มันเป็น CD เก๋น่าอาย
ที่ควรเก็บซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้าที่ห้องของตัวเอง แต่ในเมื่อตอนนี้
มันกำลังถูกเปิดดังกึกก้องไปทั่วโรงเรียน ผมก็อดไม่ได้ที่จะหน้าตั้ง
เสียงสิ้น

“แต่ว่า ฉันชอบเสียงร้องแบบนี้มากเลยนะ”

“...ไม่ใช่แค่สมอง หูยังเพี้ยนอีกนะ เธอ...”

“ไม่ได้เพี้ยนสักหน่อย! ก็แหม เพลงนี้ดีจริงๆ นะ? ฟังแล้ว
คึกคักดีออก”

รินหัวเราะ ไม่ใช่ลี ยิ้มเยาะต่างหาก

ผมละอยากรจะติดหน้าผากเข้าไปให้สักที แต่อดกลั้นเอาไว้

“เอาเป็นว่า ไปที่ห้องออกอากาศก่อนเถอะ รีบเก็บ CD แผ่นนั้นซะ ก่อนที่ครูฝ่ายปกครองจะแห่กันมา ไม้จิ้มฟันก็ ยุ่งแน่...”

“โธ... อุตส่าห์ให้คนที่ชมรมช่วยออกอากาศให้แล้วแท้ๆ”

“ความผิดใครล่ะ” ผมบ่นพลงวิ่งไปกับริน

“---- โมะริยามา ริน ม.6 ห้อง 1 ชิโนะฮาระ ซาโตชิ ห้องเดียวกัน
โปรดมาที่ห้องพักครูหลังเลิกเรียน”

“...ว่าแล้วเชียว”

ผมพิมพ์ไป มือก็หุบแผ่น CD เก้าที่เป็นประวัติดำมืดให้แตก
เป็นเสี่ยงๆ

คนที่ประกาศเรียกผมและรินไปพบก่อนหมดเวลาพักเที่ยงคือ
ครูฝ่ายปกครองที่เป็นหัวหน้าหอคัดค้านการจัดกิจกรรมของชมรมดนตรี
นั่นเอง

เข้าไปเก็บแผ่น CD ออกมาจากห้องออกอากาศได้โดยที่
พวกครูไม่เห็นก็จริง แต่ครูฝ่ายปกครองพังธงไปแล้วว่าเป็นฝีมือ
ของผมกับริน หลังเลิกเรียนก็คงจะต้องใช้ลูกไม้เดิมๆ ว่า “ถูกปรับปรับ”
อีกเช่นเคย

“โธ พลาดจนได้ อุตส่าห์วางแผนกะให้ทุกคนหลงใหลการ
บรรเลงดนตรีของพวกเราสักหน่อย”

รินกอดอกครุ่นคิด “อี...ม”

“เป็นเพราะเธอนั้นแหละ อีแบบนี้ อย่าว่าแต่การแสดงสดในงานประจำปีของโรงเรียนเลย แค่จะรวบรวมสมาชิกในวงยังเป็นแค่ฝันในฝัน”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า สบายอยู่แล้ว เดี่ยวก็มีทางออกเองแหละ ถ้าเป็นการแสดงของฉันกับซาโตชิละก็ ต้องผลักดันให้พวกเขาลุกขึ้นมาเคลื่อนไหวได้แน่ๆ!”

ในดวงตาคู่นั้นไม่มีความลังเลเลยสักนิด มีแต่ความบ้าบอสุดโต่ง และความมั่นใจอย่างไม่มีเหตุผล

“ถ้าเธอไม่ทำอะไรที่บ้ามากไปกว่านี้ มันอาจจะไปได้สวยก็ได้”

“อ๊ะ! พูดแบบนี้ได้ไง!”

รินปรี่เข้ามาทูปไหล่ผมไม่ยั้ง

“ก็มันจริงนี่หว่า ยัยบ๊อง”

“ยังจะพูดอีก!”

ผมดันรินให้หลบไป แล้วแก้มองถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ทำไมต้องมาวุ่นวายกับยัยบ๊องนี้ด้วยก็ไม่รู้...การแสดงสดในงานประจำปีนะรี...เป็นไปได้ก็บ้าแล้ว”

“ไม่บ้าสักหน่อย! แล้วก็เป็นไปได้ด้วย!”

“เออ...เอาเถอะ ถ้ารักษาความบ๊องของเธอได้ ก็พอจะมีหวังอยู่หรอก”

“ฮึ้ย ซาโตชิบ้า!”

รินกลับไปห้องเรียนด้วยสภาพห่อเหี่ยว ผมได้แต่มองตามหลัง
และถอนหายใจครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้

“...อย่าห่วงเลย...ความฝันของเธอแน่ เป็นจริงได้แน่”

ผมพิมพ์เสียงแผ่วชนิดที่ไม่มีใครได้ยิน

ใช่แล้ว ผมรู้ดี

แม้ปากจะบอกว่าความฝันของรินเป็นเรื่องบ้าบอ แต่ผมก็รู้ดี

ทั้งเรื่องที่สามารถรวบรวมสมาชิกตั้งวงดนตรีได้ เรื่องที่การ
แสดงสดงานประจำปีโรงเรียนอีกสามเดือนถัดมาประสบความสำเร็จ
อย่างล้นหลาม และเรื่องที่รินป่วยหนักจนเสียชีวิตในเวลาต่อมา

ทุกเรื่องผมรู้ดี

นั่นเป็นเพราะผมย่นเวลามาจากโลกอนาคตไปอีกหกเดือน
ข้างหน้า

สิ่งที่ผมควรจะทำ มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เพื่อลบล้างอดีตที่เคยบอกรักริน

บทที่ 1
ความในใจที่ห้ามเอ่ย

WEB SITE

รู้งี้ ไม่บอกรักเธอซะก็ดีหรอก

ตอนนั้นผมมีชีวิตรอดอยู่โดยที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสุขภาพ
ของริน ความรู้สึกของริน ผมไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง

วันที่ 5 ตุลาคม 2557

วินาทีที่เปิดไฟ ห้องนั่งเล่นที่บ้านผมซึ่งกลายเป็นสถานที่จัดปาร์ตี้
หม้อไฟในเงามืด เพื่อเลี้ยงฉลองหลังเสร็จงานประจำปีของโรงเรียน
ก็เกิดเสียงหวีดร้องอื้ออึงขึ้นมา วุ่นวายเป็นนรกแตก

สมาชิกที่เพิ่งเอาสิ่งที่ไม่ควรระกนใส่เข้าไป ต่างพร้อมใจกัน
วิ่งกรูไปที่ห้องน้ำ บางคนซ้ำหน้อยก็ได้แต่นั่งเอาทิชชูเปียกเช็ด
ทำความสะอาดในปาก ถ้าซ้ำกว่านี้อีกนิด ผมก็คงเอาเจ้าตัวนั้นเข้าไป
ไปแล้ว ผมจ้องมองระหว่างจิ้งหรีดที่ถูกต้มจนและ สลับกับหม้อที่คั่ว
อยู่บนพื้นไปมา หลังจากนั้นก็จัดการเอาสันมือสับลงไปใต้ต้นตอของ
ความยุ่งเหยิงเลวร้ายทั้งปวง

“ไอ้ย เลิบนะ!”

รินร้องลั่น

“ไม่ได้ทำผิดกติกาสักหน่อย! กฎบอกว่าห้ามของที่ละลายได้
แบบซ็อกโกแลต จำกัดเฉพาะของที่กินได้เท่านั้น ถูกมั๊ย!”

ก่อนจะพูดถึงกฎกติกา ประเด็นที่ควรคำนึงถึง คือเรื่องของ
สามัญสำนึกต่างหาก

แต่ก็นะ ถ้าคิดจะพูดเรื่องสามัญสำนึกกับบริษัทเสียเวลาเปล่า

“ฉันอุตส่าห์ไปซื้อเจ้าตัวนี้มาจากร้านขายปลาเซตร้อน รับประทาน
สะอาดซัวร์ ถามคนที่ร้านมาแล้วด้วยว่ากินได้รึเปล่า!”

ก็แล้วยังไงละ มันไม่เกี่ยวหรอกว่า จิ้งหรีดสะอาดหรือสกปรก
แฮ้อ ใครเขากินจิ้งหรีดกันเล่า

สรุปว่า งานเลี้ยงฉลองความสำเร็จของเรา สมาชิก 3 ใน 5 คน
ช็อกจากการกินจิ้งหรีดเข้าไป ถึงกับหมดเรี่ยวแรง ชมซานกลับบ้าน
ไปแล้ว งานเลี้ยงจึงเลิกเร็วกว่ากำหนด ที่เหลือมีแค่ผมกับรินที่ต้อง
อยู่ช่วยทำความสะอาด เพื่อลบล้างความผิดจากการทำหม้อไฟจิ้งหรีด
วันงานประจำปีของโรงเรียน ทุกคนต่างเหนื่อยล้า จัดปาร์ตี้ฉลอง
กันไม่ไหว อุตส่าห์เลื่อนวันเลี้ยงฉลองแล้วเซียว แต่ที่ไหนได้ กลับ
สะบักสะบอมยิ่งกว่าเดิม

แต่เอาเถอะ อย่างน้อยก็ถือว่างานเลี้ยงลุล่วงไปแล้วประมาณ
80% แค่นี้ได้ชนแก้ว ตีฉลองความสำเร็จก็ถือว่าดีแล้ว จากนั้นไป ทุกคน
คงจะยุ่งกับการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย เหลือเวลาเพียงไม่กี่เดือน
เท่านั้น ถ้าผ่านช่วงนี้ไปได้ ก็ยังมีโอกาสกลับมารวมตัวกันแบบนี้อีก
หลายครั้ง

ผมยื่นผ้าเช็ดตัวให้ริน

“เก็บกวาดให้เรียบร้อย ก่อนที่พ่อกับแม่ฉันจะกลับมาอีกแล้วกัน”

“ด้ายย”

ผมใช้งานรินที่บ่นเป็นหมิ่นกึ่ง ทั้งที่ตัวเองเป็นคนก่อเรื่องแท้ๆ ส่วนผมทำความสะดวกที่ห้องนั่งเล่นที่เลอะเทอะจากหม้อไฟจิ้งหรีด

และนั่นได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของกิจวัตร “เหมือนเคย” ตลอดช่วงเวลาสามเดือนนี้

เพราะผู้ที่ทำหน้าที่เป็นคนคอยเบรคความมูทะลุของริน คอยตามล้างตามเช็ดสิ่งที่เธอก่อไว้ก็คือผม

ตอนแรกผมแข็งมากกับตำแหน่งนี้ แต่จู่ๆ ความรู้สึกพิเศษบางอย่างค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมาอย่างเงียบๆ

“เฮ้อ”

ผมยิ้มอ่อน ตามด้วยเสียงถอนหายใจ

ให้ตายสิ ทำไมผมถึงมาชอบยายถึงตองนี้ได้เนะ

“หิวข้าว”

รินโพล่งขึ้น พร้อมกับเสียงท้อร้องจ๊อกๆ หลังจากที่เธอเก็บกวาดห้องนั่งเล่นเสร็จแล้ว

“ก็กินพวกจิ้งหรีดที่กำลังร้องระงมอยู่แถวนั้นสิ”

“หีย ไม่เห็นต้องพูดแบบนี้เลย!”

ว่าแล้วก็เดินมากระตุกแขนเสื้อผม

“ไปซื้ออะไรกันที่ร้านสะดวกซื้อกันเถอะ”

“รู้แล้วน่า ปล่อยได้แล้ว”

อากาศยามค่ำคืนในเดือนตุลาคมค่อนข้างเย็นทีเดียว

ผมใช้แจ็กเก็ตคลุมบ่า มุ่งหน้าไปยังร้านสะดวกซื้อที่ใกล้ที่สุด
พร้อมรินซึ่งเดินดักหน้าดักหลังประดุจสุนัขตัวน้อย

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ รินก็เห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้
ดวงตาของเธอเป็นประกาย

“โห! ซาลาเปาไส้หมูสับเหรอ!? มีขายจริงๆ ด้วยเหรอเนี่ย!”

รินยื่นเกาะหนัตุที่มีซาลาเปาไส้หมูด้วยสีหน้าอยากกินมาก

“อ้อ นี่ก็คงเป็นครั้งแรกของเธออีกแล้วสินะ”

รินใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในโรงพยาบาล เนื่องจากมีโรคประจำตัว
ตั้งแต่เกิด หลายสิ่งหลายอย่างจึงดูเป็นของแปลกใหม่สำหรับเธอ

ร้านสะดวกซื้อ สวนสาธารณะ โรงภาพยนตร์ เส้นทางไปโรงเรียน
ที่ดูจากสมาร์ตโฟน เธอสนใจสนใจไปเสียทุกเรื่อง ความสนใจใคร่
แบบเด็กๆ นั่นเป็นเรื่องที่ดี แต่บางครั้ง ก็อาจก่อให้เกิดโศกนาฏกรรม
แบบหม้อไฟจิ้งหรีดขึ้นได้

รินเริ่มคุ้นเคยกับหลายสิ่งหลายอย่างในช่วงเวลาสามเดือน
หลังจากย้ายมาเข้าโรงเรียนมัธยมคิตะ แต่ถ้านับว่าเป็นฤดูหนาวแรก
นอกโรงพยาบาลแล้วละก็ ต้องถือว่าหลายสิ่งล้วนเป็นเรื่องใหม่มาก

สำหรับเธอ

“ไอ้ะ ไม่ได้มีแต่ซาลาเปาใส่หมูส์นี่นา!”

ใส่ถั่วแดงเอ๋ย ใส่พิซซ่าเอ๋ย พอเห็นว่ามิซาลาเปาหลากหลายชนิด
รินก็ทำตาโต เธอจ้องมองตู้โชว์อยู่เป็นนาน จนสายตาของพนักงาน
ในร้านเริ่มเปลี่ยนเป็นระแวงภัย จังหวะนั่นเอง

“ขอทุกใส่เลยนะคะ อย่างละลูกค่ะ”

รินเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง

ผมเองก็พลอยบ้าจี้ ซื้อมิซาลาเปาใส่หมูส์มาด้วยสองลูก ก่อน
ก้าวเท้าออกจากร้าน

“นี่เรอกินคนเดียวหมดเหรอเนี่ย?”

ผมถามรินที่กำลังเคี้ยวซาลาเปาแก้มตุ่ยอย่างอารมณ์ดี ขณะที่
มือก็แกว่งถุงซาลาเปานานาใส่ไปมา

“อย่างแย่มากที่สุด ก็ชิมอย่างละคำละนะ ที่เหลือยกให้ซาโตซัง”

“กินทิ้งกินขว้างนะเรา”

ทว่า ตัดความกังวลเรื่องนั้นไปได้เลย เพราะรินสามารถจัดการ
ซาลาเปาทั้งหมดจนเกลี้ยง

ขณะเดินไปส่งรินที่บ้านซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของสถานีรถไฟ
เหมือนทุกครั้ง เราจะพูดคุยกันด้วยเรื่องลัทธิเพเทร

“นี่”

จู่ๆ รินก็หยุดเดิน ขณะกำลังจะก้าวเท้าเข้าไปในสถานีรถไฟ

แล้วจึงมองไปยังรางรถไฟที่ทอดตัวยาวไกลสุดลูกหูลูกตา

“ไปทางนั้น มีมหาวิทยาลัยอินบะชิมัย?”

“ถัดไปประมาณสองสถานีได้”

“ลองไปกันดูมั๊ย?”

“หา?”

รินกระตุกแขนเสื้อผม

“เร็วๆ เข้าสิ”

“เอ๊ย เต๋ยวลิ”

ทำไมต้องไปตอนกลางค่ำกลางคืนแบบนี้ด้วย

“เอาไว้วันหลังเถอะนะ”

“โห้ย”

รินหน้าค่ว่ายึดแขนเสื้อของผมเอาไว้แน่น ไม่ยอมขยับตัวไปไหน
จากนั้นก็เริ่มดึงขึ้นดึงลงวนไปมาอยู่อย่างนั้น

“ไปกันเถอะนะ!”

“....”

ช่วงสามเดือนนี้ผมแทบไม่อาจต้านทานความเอาแต่ใจของริน
ได้เลย

ที่ทำอยู่นี้ก็นับเป็นหนึ่งในความเอาแต่ใจอย่างสุดโต่ง รินจะทำ
อย่างสุดกำลังเสมอ

มันคือช่วงเวลาเพียงสามเดือนเท่านั้นหลังจากที่เธอย้ายโรงเรียน

มา พลังที่มากมายถึงขนาดที่จะเปลี่ยนโรงเรียนมัธยมคิตะที่มึนงงห้าม
ทำกิจกรรมชมรมดนตรีมาเกือบสิบปีได้

ผมยอมแพ้โดยเร็ว เพราะรู้ว่าค่านไปก็ไร้ประโยชน์

“โอเค รู้แล้ว”

ผมตรงไปที่ตู้ขายตั๋วอัตโนมัติเพื่อซื้อตั๋ว แต่พอหันไปมองอีกที
ก็เห็นรินออกเดินอย่างร่าเริงไปในทิศทางที่ตรงกันข้าม

“ซาโตชิคุง ไม่ใช่ ไม่ใช่ ทางนี้ต่างหาก”

รินหันกลับมากวักมือเรียก

“เดินไปต่างหากละ ตามรางรถไฟไป”

“...ความเพี้ยนของรินเริ่มต้นขึ้นอีกแล้วมัยล่ะ”

“ไม่ได้เพี้ยนสักหน่อย!”

หลังจากนั้นรินก็ใช้ความสามารถท่องสำนวนคำกลอนแบบที่
ผู้เตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยทำกันด้วยสีหน้าภาคภูมิใจยิ่งขึ้นไปอีก
นี่นะหรือคนที่ทำคะแนนได้เป็นที่หนึ่งของรุ่น รับไม่ได้จริงๆ

“เอาเห็นว่าเดินไปตามรางรถไฟไป แบบนี้สนุกกว่าเป็นไหนๆ”

“...เธอนี้ ลึนจริงๆ เลยนะ”

“เหะ เหะ”

ยอมแพ้แล้ว

ผมได้แต่ยอมโอนอ่อนตามใจรินแต่โดยดี ช่วงสามเดือนนี้

Second Summer There's No You

ฤดูร้อนครั้งต่อไป จะไม่ได้เจอกันอีกแล้วสินะ

โมริยามา ริน ที่जूๆ ก็ย้ายมาอยู่โรงเรียนเดียวกับผม ป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่หาย ผมมีโอกาสดูเล่นดนตรี เปิดการแสดงสดร่วมกับเธอ ได้ใช้ช่วงเวลาแสนพิเศษร่วมกัน...สิ่งหนึ่งที่ค้างคาใจผมก็คือ ความรู้สึกผิดในใจที่ไม่อาจย้อนกลับไปแก้ไขได้ ---- คำบางคำที่ไม่ควรจะหลุดออกไป ถ้าตอนนั้น ผมไม่เอ่ยคำนั้นออกไป เชื่อว่ารินยังคงมีชีวิตอยู่พร้อมรอยยิ้มแสนสดใส ---- ฤดูร้อนครั้งต่อไป Time Leap (การเดินทางข้ามกาลเวลา) ผมได้มีโอกาสพบกับรินอีกครั้ง ได้เห็นยิ้มแฉ่งแข่งกับแสงตะวันอีกครั้ง ทำมกลางปาฏิหาริย์ปลายฤดูร้อน ผมพยายามหลอกตัวเอง ขอให้ชีวิตอันแสนสั้นของเธอแต่งแต้มด้วยรอยยิ้มตลอดไป.....

二度めの夏、
二度と会えない君

NBLITE

Thai language edition.
For distribution and sales in Thailand only.
จัดพิมพ์ในภาษาไทย เมื่ออำนาจการไม่ประสงค์ขโมย

Bht 345.-

ISBN 978-616-515-904-3

NF-052

NO.0000